

Pro Tebe

COSMOPOLIS

Jodi Ellen Malpasová

Pravá láska si zaslouží i velké oběti

Jodi Ellen Malpasová

Pro Tebe

Pro Tebe

COSMOPOLIS

Jodi Ellen Malpasová

Pravá láska si zaslouží i velké oběti

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

FOR YOU

Copyright © 2023 by Jodi Ellen Malpas

All rights reserved.

Translation © Iva Bartíková, 2024

Cover © Zuzi Maat

© Grada Publishing, a. s., 2024

Z anglického originálu For You vydaného v roce 2023 přeložila Iva Bartíková

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Redakční úpravy Monika Jitřenková

Korektura Julie Gonzálezová

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, ART007

Obálka Zuzi Maat

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2024 jako svou 9797. publikaci

Grada Publishing, a. s.,

U Průhonu 22, Praha 7

Tisk CPI Moravia Books

ISBN 978-80-271-7619-9 (ePub)

ISBN 978-80-271-7618-2 (pdf)

ISBN 978-80-247-4913-6 (print)

♥ ♥ ♥
Prolog

Když jsem potkala Billyho Harpera, nebyla jsem si ve svém životě jistá vůbec ničím. Moje matka několik let předtím spáchala sebevraždu po celoživotním boji s depresemi, můj otec se seznámil s jinou ženou a odstěhoval se do Kanady a moje kariéra narazila na strop. Přesněji řečeno, moje kariéra se vlastně ani nerozjela. Bylo mi třiadvacet, byla jsem ztracená a snažila jsem se zjistit, kdo vlastně jsem. Život mi připadal jako boj s větrnými mlýny. Všechno se zdálo nemožné.

Pak jsem najednou přestala bojovat. Místo toho jsem se řítila životem a hluboce, bláznivě a vášnivě se zamilovala. Láska je lék na všechno.

Mě vyléčila.

Billy Harper a jeho láska a povzbuzení mi pomohly uvědomit si, kým jsem. Dal mi smysl, a vlastně i život – život, který jsem s ním chtěla sdílet. Stal se mým začátkem. Jeho vášeň, ctižádostivost, elán, chlapecký vzhled a nakažlivý smích byly jen bonusy.

Protože Billyho nejlepší vlastností bylo, jak moc *mě* miloval. Miloval mě vším, čím byl. Povzbuzoval mě. Tlačil mě k uskutečnění mého snu o vintage věcech a pomohl mi založit můj roztomilý obchůdek na Carnaby Street. Říkal, že miluje mou potrhlost. Říkal, že mě miluje, každý den víc než jednou, nebo dokonce dvakrát. Já jsem ho milovala se stejnou zuřivostí.

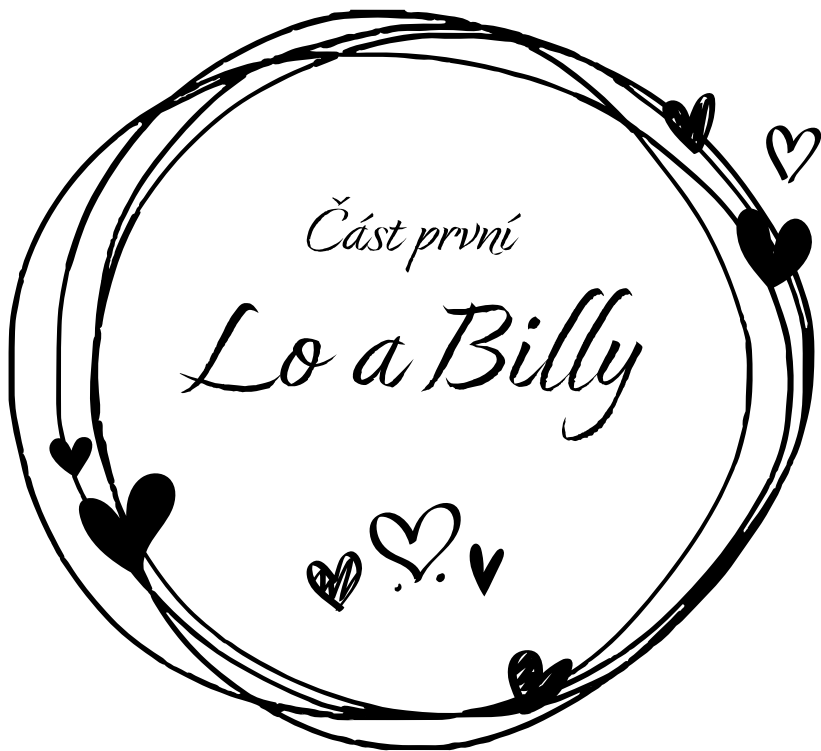
Naše láska byla ta nejčistší. Taková, kterou nám lidé záviděli. Taková, že se lidé usmívali, když nás viděli spolu. Byli jsme dokonalí. Věděla jsem to. On to věděl. Každý, kdo nás znal, to věděl.

Měli jsme být spolu navždy.

To bylo jasné.

Nemyslela jsem si, že na světě existuje něco, co by nás mohlo zlomit.

Dokud se to nestalo.

Část první

Lo a Billy

První kapitola

LONDÝN 2015

Ležím na pohovce, u boku se mi choulí kokršpaněl Boris, dojímám se nad stránkami a srdce se mi rozbuší, když Heathcliff prosí ducha Catherine, aby ho neopouštěla. Víím, že prosí marně, přesto si pokaždé, když čtu svůj oblíbený román, přeji jiný výsledek.

Jak by se příběh odehrál, kdyby Catherine žila dál? Zbavil by se Heathcliff své touhy po pomstě?

Zklamaně si položím hlavu, opírám si knihu o stehna a dívám se do stropu. Láska je tak toxická a škodlivá věc. A přitom tak obohacující a vyživující. Poslepu sáhnou Borisovi na hlavu a trochu ho podrbu. Usměju se, když pošťkává blahem.

„Funguje to?“ Bilyho hlas mi pronikne do podvědomí a já otočím oči ke dveřím. Opírá se o rám dveří, u nohou má tašku.

Zadržuji úsměv, obdivně nakláním hlavu a prohlížím si krásnou postavu muže, který se zítra stane mým manželem. „Co funguje?“

„Tvé pokusy o zabití času.“ Stojí tam bosý, vlasy má vlhké z nedávné sprchy. Podívá se na otevřenou knihu na mých stehnech a pobaveně se usměje nad stránkami s ohnutými rohy.

„Ne,“ přiznávám. Každá vteřina mi připadá jako hodina. Každá minuta jako den.

Boris, jako by ho napadlo, co bude následovat, se zvedne, seskočí z pohovky, zívne a protáhne se. Popadnu Billyho za pásek džín a přitáhnu si ho k sobě. Knihu odhodím stranou a vyměním ji za Billyho tělo, a jakmile jsou jeho rty dostatečně blízko, zakryju je svými a broukám si štěstím. Zním ty rty stejně, jako vím, jak moc miluju každou část těla tohoto úžasného muže. „Chci, aby už bylo zítra,“ řeknu a sevru paže kolem jeho širokých ramen a stehna obtočím kolem jeho pasu.

Odtáhne se a úsměv, ze kterého se mi od chvíle, kdy jsem ho spatřila, točí hlava, působí jako obvykle. Jeho tmavý pohled se leskne, čerstvě oholená čelist je hladká a k zulíbání. Snažím se ho stáhnout zpátky, abych mohla udělat přesně to – políbit ho. Ale on mi to překazí, jeho síla je mnohem větší než moje. Na tváři se mu objevuje hravý poloúsměv, který až příliš dobře znám, a já mu úsměv oplácím.

„Dovol mi, abych tě políbila,“ prosím.

Zavrtí hlavou a pohledem mi přejíždí po tváři. „Nech mě se na tebe chvíli dívat,“ zašeptá. „Uvidím tě až zítra.“ Otře si nos o můj. „Budeš mi chybět jako blázen.“

„Ale pak už ti nebudu chybět nikdy.“

„Už se sakra nemůžu dočkat.“ S přehnaným sténáním mě okusuje na tváři, až se chichotám a svíjím se pod jeho tvrdým tělem.

„Nech toho.“ Zasměju se, ale vůbec nechci, aby přestal. Kdyby se na mě Billy Harper nalepil, vyhovovalo by mi to. Nakonec přestane, zaboří mi obličej do krku a zhluboka se nadechne.

„Udělám z tebe nejšťastnější ženu na světě, Lo Evansová.“

„To už jsi udělal,“ odpovím a myslím to vážně. „V tu chvíli, co jsi mi řekl, že jdeme na rande, když jsme se seznámili jen dvě minuty předtím.“ Cítím, jak se mi usmívá do krku, a přistihnu se, že se usmívám taky. Tak už to mezi námi chodí. On se usmívá, já se usmívám. Já se usmívám, on se usmívá. Vzájemně se zrcadlíme tím nejlepším způsobem.

„Každá žena, která si do koktejlového baru oblékne lacláče, si zaslouží příležitost vysvětlit proč.“

„Byly pohodlné.“

„A o tři čísla větší.“ Odtáhne se a odhrne mi světlé vlasy z obličeje.

Dívá se na mě s obrovskou láskou v očích. To, jak se na mě dívá každý den od našeho setkání před třemi lety, ze mě udělalo ženu, kterou jsem se stala. Podtrženo a sečteno, jeho. Zcela a naprosto jeho. „Nemůžu se dočkat, až už nebudou tak velké.“ Jeho obočí se drže vyklene a já na oplátku zkrívím rty.

„A kdy by to mělo být?“

„Až ti udělám dítě.“ Skloní se a začne mě znovu lehce okusovat na krku. Zasměju se, ale nehádám se s ním. Protože to chci taky. Je to přirozený vývoj. Náš plán je tak dobře promyšlený, a to už od chvíle, kdy jsme se rozhodli, že si společně pronajmeme tenhle dům. Rok nebo dva si ho budeme pronajímat, dokud znovu nenašetříme úspory, které jsme utratili za svatbu, a pak dům koupíme. Dovedu

svůj malý vintage obchod do fáze, kdy bude ziskový, a pak najmu manažera, který se připojí k mému týmu. Pak budeme mít děti. Dvě, a bude nám úplně jedno, jestli to budou kluci, nebo holky. Nebo od každého jedno. Já zůstanu nějakou dobu doma, Billy bude dál rozšiřovat svou geodetickou firmu a budeme žít šťastně až do smrti. Je to tak ideální, až je to skoro zvrácené. Mám to tak ráda. Zvlášť s Billym.

„Tady.“ Odtáhne se, vezme z podlahy mou knihu a posadí se zpátky na pohovku. Pomáhá mi se otočit a já si uložím hlavu na jeho klíně. Listuje stránkami, dokud nenajde tu, kterou chce, a pak mi vyjede rukou nahoru po košili, až mi spočine na břiše. *„Bud' pořád se mnou – ber na sebe jakoukoli podobu – přiváděj mě k šílenství,“* přečte a já se usměju. Tahle část je moje oblíbená. *„Jen mě neopouštěj v téhle propasti, kde tě nemůžu najít! Ach bože. Je to nevýslovné! Nemohu žít bez svého života. Nemohu žít bez své duše.“* Hluboce si povzdechne.

„Miluju, když mi čteš.“ Billy nerad čte. Pokud se to netýká sportu. Anglická literatura ho nijak zvlášť nebaví a Heathcliff se mu rozhodně nelíbí. Než potkal mě, taky ho moc nebavily ani staré, vintage věci.

Sklopí knihu, napůl se usměje a jemně mě pohladí po břiše. „Pokaždé, když ji čtu, tak trochu doufám, že se příběh nějak změnil a Heathcliffovi zázračně narostly koule.“

Usmívám se jako blázen. „Já taky.“

„Ty jsi taková romantička.“

Podívám se na něj nedůvěřivě, ale on to naprosto ignoruje, usměje se, nakloní se a znovu spojí naše ústa. Možná jsem romantička, ale na svého muže nemám. „Proč musíš jít?“ zakňourám.

„Protože si tě zítra ráno беру a vidět svou nevěstu ráno v den svatby přináší smůlu.“

„Věříš těm nesmyslům?“

Než nás oba zvedne z gauče, kousne mě do rtu a lehce ho vtáhne mezi zuby. Stiskne mi tváře v dlaních a položí mi rty na čelo. „Nevím, ale jestli je to pravda, nechci, aby nám do života zasáhla nějaká smůla.“

Povzdechnu si, vezmu ho za zápěstí a držím ho, zatímco on mě chvíli vdechuje do sebe, oči mám zavřené, kůži pod jeho ústy teplou.

Naši chvíli přeruší klepání na vchodové dveře. Vlastně to není klepání. Je to bouchání. Snažím se ze všech sil, abych se nenakrčila natolik, aby si toho Billy všiml, ale obávám se, že jsem svou snahu prohrála, když se na mě podívá s vědoucím úšklebkem. On to bouchání pozná taky. „Moje máma.“ Naznačí mi, abych naskočila.

„Ne, včera tě bolela záda.“

„Nebolela. Sklapni a dělej.“

Zamračím se a na oplátku se mi dostane zvednutého obočí. Včera večer jsem na jeho tváři viděla nepříjemné pocity. Lže. Přesto vím, kdy vyhraju, a tohle není jeden z těch případů. Vstanu, opatrně mu vylezu na záda a on vykročí směrem ke dveřím. „Prosím, nenechávej mě s mámou o samotě,“ žadoním, čímž ho přiměju k hlasitému smíchu. „Udělám cokoli.“ Dá se říct, že na Billym miluju každý centimetr... kromě jeho matky.

„Je to jen na pár hodin, aby se cítila součástí oslav.“

„Zítra, až se budeme brát, bude mít pocit, že je toho součástí.“ Dnešní večer se měl nést ve znamení vína a povídání s Penny a Helen. Protože Billy bude u Penny doma s jejím manželem

Garethem a Heleniným manželem Lewisem, dávalo smysl, aby tu holky zůstaly se mnou. „Myslí si, že se o tebe nedokážu postarat tak jako ona,“ zabručím náladově. Už dávno jsem vzdala snahu dokázat své budoucí tchyni, že jsem dobrá.

„Moje matka se o mě nikdy nestarala, Lo,“ připomene mi Billy a stále se směje. „Sotva se dokáže postarat o sebe nebo o tátu.“

Naštvaně nakrčím nos, když Billy otevře dveře, ale stihnu si jen v rychlosti setřít opovržení z tváře, než na mně Linda spočine pohledem. „Ahoj,“ štěbetám, pevněji se přitisknu k Billyho rameni a přitisknu svou tvář k jeho. Nemyslím si, že mě Linda nemá ráda. Myslím, že se jí spíš nelíbí, že jsme s Billym tak zamilovaní. Tak hmatatelně. Tak svázání jeden s druhým. Protože je sama dost chladná a tvrdá, nechápe, proč máme s Billym potřebu se každou vteřinu objímat. Když na to přijde, i ve spánku. Nikdy jsem ji nepochopila. Ne za ty tři roky, co jsme s Billym spolu.

Člověk by si myslel, že matka bude nadšená, když uvidí své jediné dítě tak zamilované a obletované. „Ach, dej ji dolů,“ pokárá nás okamžitě, projde kolem nás ve dveřích a zmizí v kuchyni. Teď ji nevidím, ale vím, že si tam najde na práci něco, co jsem já opomenula. Třeba vzít lžičku ze dřezu a dát ji do myčky. Nebo složit utěrku. Nebo utřít pracovní desku. Cokoli, co by mohlo mít nějaký smysl, ať už je to cokoli.

Zůstávám přesně tam, kde jsem, na Billyho zádech, když zavírá dveře a vede nás do kuchyně za matkou. „Jestli zase začne otravovat s tím zasedacím pořádkem, možná tu svatbu zruším úplně.“

„Ne, to neuděláš.“ Billy se právem zasměje. Nic mě nepřinutí zítřek zrušit, jen sama smrt. „Tak jí vyhov.“

„To dělám vždycky,“ zamumlám. Ale jen pro Billyho. Linda by rozhodně nevyhrála žádnou cenu *Matka roku*, přesto se zdá, že kdykoli jsem nablízku, vzala si za úkol dokázat, že by ji dostat měla. Je to sobecká duše, samé *já, já, já*. Už dávno jsem se naučila se neptat, jak se jí daří, protože vždycky je tu nějaká nemoc, která trápí buď ji, nebo Billyho otce. Bolesti hlavy. Artritida. Stres. Není šťastná, pokud není nemocná nebo nemá něco, kvůli čemu by si mohla stěžovat.

Billy se otočí u pracovní desky a spustí mě na ni, já bedlivě sleduji Lindu, která se mi motá po kuchyni a hledá něco na práci. Nic nenajde. Důkladně jsem dnes ráno v kuchyni uklízela v rámci své mise na zabití času. „Máš hezké vlasy, Lindo,“ řeknu, natáhnu se pro Pringles a odstráním víčko.

Zvedne ruku ke svým čerstvě obarveným jahodově blond vlasům a načechrá je. „Tři zatracené hodiny v salonu a sto liber,“ prakticky vykřikne a podívá se na Billyho. „Tvůj otec bude zuřit.“

„Je to zvláštní příležitost.“ Billy se k ní přiblíží a políbí ji na tvář, zatímco já chroupu brambůrky. Linda synovu náklonnost nepřijímá. Ve skutečnosti poněkud ztuhne. Často přemýšlím, jestli je její nedostatek něhy a vřelosti vůči Billymu, když vyrůstal, důvodem, proč touží po mé nepřetržité pozornosti. Pokrčím rameny sama pro sebe. Možná bych jí měla poděkovat, protože její ztráta je rozhodně mým ziskem.

Billy se ke mně vrátí a já mu roztáhnu nohy, aby se mohl opřít o pracovní desku. Přehodím mu ruce přes ramena a držím mu před ústy brambůrek. Vezme si ho celý najednou.

„Proč jsi vlastně ještě tady?“ zeptá se Linda a otevře ledničku. Ani v ní nenajde žádnou závalu. Ráno jsem ji vyprázdnila a vyčistila, připravená doplnit zásoby, jakmile se vrátíme z líbánek.

„Nedokáže mě opustit,“ řeknu jí bez obalu a obtočím nohy kolem Billyho pasu. „Nebo snad dokážeš, zlato?“ Přiblížím se obličejem k němu, on se rozesměje, zatímco Linda jenom zakoucí očima a věnuje pozornost Borisovi, který se jí motá u nohou. Našemu psovi projevuje mnohem víc náklonnosti než mně, Billymu *nebo* svému manželovi. „Asi má hlad,“ řeknu jí, vědoma si toho, že jsem jí právě předhodila jedinou věc, kterou jsem dnes večer neudělala. Ví, že se toho hned chytí.

„Ach, Borisi. Zanedbává tě?“ rozčiluje se a teatrálně ho lituje, že je hladový, když ji následuje ke své misce a čeká, až mu do ní nasype granule. Protože mě nikdo nevidí, protočím oči a nacpu si do pusy další brambůrek. Billy se ke mně otočí, jeho úsměv je zářivý. Protože ví, na co myslím.

„Vezmi ji s sebou,“ zašeptám a zcela zbytečně vytáhnu další chips z tuby.

Billy se s úsměvem nakloní a zuby mi ho vyrve z prstů. „Ne.“ Ušetří mi tvrdý polibek a vymaže mi z hlavy všechno, co se týká mé tchyně. Matně slyším zvonek u dveří.

„To budou holky,“ zamumlám mu do úst. „Doufám, že přinesly hodně vína.“ Linda je mnohem snesitelnější, když mám v sobě alkohol.

„Raději půjdu.“ Billy mě strhne z pracovní desky a zabaví mi Pringles. „Chceš se vejít do šatů?“ Přikrčí se, když se po něm oháním, a pak mě sevře v náručí zády k sobě, s rukama zkříženýma

v pase. Začne nás směřovat ke dveřím a kouše mě do krku, zatímco se kroutím a směju se, uvězněná na něm. „Přestaň.“

„Nikdy,“ zavrčí, jednou rukou mi zajistí zápěstí a volnou rukou otevře dveře. Penny a Helen na nás mávají láhvemi s vínem, tašky mají naskládané za sebou. „Už jsou ty láhve otevřené?“ zeptá se Billy.

Obě odpoví tím, že si loknou, a já se směju, protože se mi líbí, jakým směrem se tento večer ubírá. „Dohlédněte na to, že bude v kostele včas,“ varuje je, propouští mě a vezme jejich tašky z chodby dovnitř.

„Jo, jo.“ Penny se kolem nás protlačí. „Co tady vlastně ještě děláš?“

Usmívám se, když Billy zavrtí hlavou a bere si svoji tašku. „Právě odcházím.“ U dveří si nazouvá tenisky a pověsí si obal na oblek na zábradlí.

Když se ke mně ještě vrátí, zastaví se, sklopí oči a spojí je s mýma. „Uvidíme se zítra, krásko.“

„Když budeš mít štěstí.“ Ušklíbnu se, přitisknu své rty na jeho a držím je tam, zatímco on odchází z domu a já ho následuji, naše ústa jsou spojená.

„Vy dva,“ vzdychne Helen. „Chce se mi z vás zvracet.“

Usmějeme se na sebe, když se chytím za rám dveří. „Zítra.“

„Zítra,“ potvrdí, odtrhne se a zasměje se, když se o mě dívky přihlásí a snaží se mě odtáhnout zpátky.

„Postaráme se o ni,“ zavolá Penny a zabouchne dveře. „Teď,“ rozmáchne se a zvedne láhev, „nemám na noc děti, takže se chystám opít namol.“ Upije dobrých pár centimetrů láhve a já to sleduju s vytřeštěnými očima.

„Máš se o mě starat,“ podotýkám. Tyhle ženy, manželky dvou Billyho nejlepších přátel, jsou technicky vzato mými kamarádkami už jen z tohoto důvodu. Opravdu je dobře, že spolu vycházíme.

Helen se mnou spojí ruce a vydáme se do kuchyně. „Má batole a Gareth se ji snaží znovu zbouchnout. Každou příležitost chopí za pačesy.“

Zasměju se, když se ohlédnu a zjistím, že si Penny souhlasně připíjí. „Jsi připravená upsat se na doživotí?“ zeptá se.

„Jen mě zkus zastavit.“

Druhá kapitola

Vzhledem k nepřítomnosti mého vlastního otce, který nemohl přijet z Kanady, a neochotě Billyho otce pronést pár slov, pronesli proslovy pouze Billy a jeho svědek Gareth. Ale nebylo to důležité. Gareth využil čas, který měl být vyhrazen otcům, a využil ho dobře. V typickém stylu svědka všechny rozesmál, včetně mě, když vyprávěl příběhy z dob jejich studií a rané dospělosti. Mačkala jsem Billymu koleno, když se nad stolem rozplýval a neustále se omlouval jménem svého nejlepšího kamaráda.

„A považuji za správné varovat novou paní Harperovou před alter egem svého druhu.“ Gareth mávne rukou v gestu směrem k promítacímu plátnu v zadní části místnosti a tváří se tak samolibě, jak samolibý jen může být. „Dámy a pánové, představuji vám Bolly Harptonovou.“

Zvednu oči k obrazovce stejně jako všichni ostatní v místnosti a ústa se mi otevrou. „Panebože.“ Vyprskne bouřlivý smích a Billy se teatrálně zhroutl čelem na stůl. Na obrazovce se objeví

můj manžel, který se neuvěřitelně podobá Dolly Partonové, od blondaté paruky až po dva obří balony nacpané v růžovém svetru. Když se pohledem dostanu k jeho minisukni, vytřeštím oči a ruku si plácnu přes ústa. „Je ti vidět penis,“ křičím mnohem hlasitěji, než bych měla. Protože si toho možná nikdo nevšimne. Nebo jsem možná úplně blbá.

„To nejsem já,“ zašeptá mi Billy do ucha a já se zadívám na část Billyho těla, jednu z mých nejoblíbenějších částí.

„Určitě?“ zeptám se. „Protože tuhle tvou část bych poznala kdekoli.“ Vyprsknu smíchy spolu s našimi hosty, sesunu se na židli a držím se za břicho.

„Ta tanga, co jsem měl na sobě, mi moc neseděla,“ zabručí a nakrčí nos směrem k plátnu. „Pořád mi vyklouzával.“

„Bože,“ vyjeknu a padnu na stůl, hlavu si položím na ruce. „Ať to vypne, než tvoje matka dostane záchvat.“

„Pozdě.“

Hlava mi vystřelí vzhůru a já rychle najdu Lindu, jedinou osobu v místnosti, která se nebaví. „Ach bože.“

Billy zoufale zavrtí hlavou a vrhne na Garetha temný pohled, jako by mu chtěl prostřelit hlavu. „Ty hajzle,“ pronese.

„Promiň, kamaráde.“ Gareth pokrčí rameny.

„Říkal jsi, že se ta fotka dávno ztratila.“

„Ukázalo se, že se ztratila ve speciální krabici, kterou jsem si schovával právě pro tuto příležitost.“ Gareth k Billymu přikročí a otevře mu náruč. „Obejmi svého kamaráda.“

Billy nedokáže skrýt svůj úsměv, vstane od stolu a obejmě svého nejlepšího přítele. „Nemůžu uvěřit, žes mi to udělal.“

„Věř tomu.“ Gareth se na mě drze usměje, zatímco si utírám oči ubrouskem a zbytky smíchu mi sem tam způsobí nevyzpytatelné trhnutí.

„Dobrá práce, Gareth.“ Zasměju se, když se rozejdou, Billy se posadí a Gareth se vrátí na své místo.

„Kdy to bylo?“ zeptám se, vezmu Billyho prázdnou sklenici a podám mu čerstvý nápoj. Vypadá, jako by ho potřeboval.

„Vyhráli jsme finále poháru. V polovině sezony jsme neměli žádnou šanci. Takže jsem se vsadil, že *když* vyhraje, tak se na náš oslavný večer poslední den sezony převlíknu za ženskou. Gareth začal dávat góly jako stroj od chvíle, kdy jsem ta slova vyslovil.“ Dlouze se napije šampaňského. „A vyhráli jsme ligu.“

Zachrčím smíchy, na nevěstu dost nevábně, a povzbudivě poplácám Billyho po koleni. „Pořád tě miluju.“

„Samozřejmě že ano.“ Mrkne na mě a přitáhne si mě na klín, zatímco svědek dokončuje svůj úkol skolit Billyho trapností a hanbou.

„Ale teď vážně,“ Gareth vezme sklenici, spustí znovu řeč a otočí se k nám, „dnešek byl perfektní, lidi. Nejen proto, že svatba byla nádherná, ale i proto, že jestli jsou na světě dva lidé, kteří by měli být spolu, jste to vy dva.“ Pozvedne sklenku. „Mám vás rád a přeju vám každý kousek štěstí. Oba si ho zasloužíte, a ještě víc. Na Billyho a Lo.“

Všichni se postaví a také zvednou sklenice. „Na Billyho a Lo.“

Klesnu tváří na Billyho hruď a schovám se před zraky všech, kteří tleskají a jásají. „Jsem tady, zlato,“ řekne Billy tiše a nadzvedne si mou hlavu z prsou. Když v nervózním očekávání stisknu rty,

narovná mě zpátky na židli a přitiskne mi na rty ten nejjemnější polibek. Nevypadá ani trochu nervózně. Ani když v místnosti zavládne ticho.

Nesahá po žádných poznámkách. Nestojí tváří v tvář místnosti. Jeho tmavé oči jsou upřeny nehybně přímo na mě. Polkne. Já polknu. Myslím, že slyším, jak všichni v místnosti polykají.

„Nemůžu říct, že bych někdy věřil na lásku na první pohled.“ Trochu se usměje a natáhne ke mně ruku. Vezmu ji a on ji stiskne. „Nikdy jsem si nedokázal představit, že bych potkal tu jedinou ženu, která by mi obrátila svět vzhůru nohama. Ženu, která by mě oslnila svou září a jemnou duší natolik, že bych hned na místě změnil své plány, abych pro ni udělal ve svém životě místo. Udělal bych z ní svůj život.“ Skloní se a položí rty na hřbet mé ruky. „Tou ženou byla Lo Evansová. Říká se, že za každým dobrým mužem stojí dobrá žena. Mají pravdu. Víím, že s Lo za zády jsem lepší muž, a s každým dnem, kdy mě obdarovává svou láskou, se stávám ještě lepším.“ Krátce téká očima po místnosti, zatímco já se snažím, ale nedaří se mi udržet emoce. Po tváři se mi skutálí slza. Neobtěžuji se ji otřít. Bude jich ještě mnoho. „Tahle žena je nejobětavější a nejvěrnější člověk, s jakým jsem se kdy setkal. Nejlaskavější, nejvášnivější. Miluje vším, co má, a já jsem sakra nadšený, šťastný a požehnaný, že je moje.“ Otočí se ke mně, klesne na kolena, vezme můj krk do dlaní a přitáhne si mě dopředu. „Jako tvůj manžel na tebe budu pyšný, Lo.“ Něžně mě políbí a utlumí můj malý vzlyk. „A budu tím nejlepším otcem našich dětí.“ Usměje se a polštářky palců mi otře pokožku pod očima. „Můj život je zasvěcený tobě – abych tě chránil, dělal šťastnou a splnil ti všechny tvoje sny.“

„Mým snem jsi ty.“ Vrhnu se mu kolem ramen a objímám ho, až kosti praskají, přičemž si uvědomuji, že místnost naplňuje posmrkávání. Posmrkávání, které není moje.

„Budeme spolu šťastní.“ Billy mi zaboří obličej do vlasů a přitiskne se ke mně. „Budu uctívat půdu, po které chodíte, až do své smrti, paní Harperová.“

Usmívám se přes slzy štěstí. „A já se ti budu klanět.“

Část mého já nechce, aby ten den skončil, ale větší část mého já se nemůže dočkat, až od všech těch lidí zmizíme a začneme náš společný manželský život. Vírím drinkem ve sklenici, dopřávám si první okamžik dne o samotě u stolu a sleduji, jak se Billy snaží dostat zpátky ke mně. Všichni ho zastavují, buď se s ním objímají, podávají mu ruku, nebo se s ním snaží mluvit. Je vstřícný, ale vidím mu to na tváři. Taky nás chce odsud dostat. Podívám se dolů na svůj snubní prsten, obtočím si ho kolem prstu a ztratím se v myšlenkách.

Myšlenkách na něj. Myšlenkách na příští dva týdny na tropické pláži uprostřed Pacifiku, kde budeme dělat společnost jen jeden druhému. Usměju se, i když mi úsměv opadne, když uslyším začátek známé skladby. Skladby, kterou Billy pouští doma každou neděli ráno, aby mě probudil, než se po mně rozplácne a probudí mě svým rozkošným způsobem. Jeho oblíbená skladba. Vzhlednu

a najdu ho, stejně jako on najde mě. S každým taktem zmizí v místnosti další člověk, až zůstaneme jen my dva. My a hudba.

Trhne hlavou, abych šla k němu, a sám jde doprostřed tanečního parketu. Proboha, hrdlo se mi stáhne, když vstanu a zvednu si spodní díl šatů a Steven Tyler přeruší hudbu prvním veršem „*I don't want to miss a thing*“.

Billy už na mě asi netrpělivě čeká, protože jakmile se postavím na okraj parketu, přistoupí ke mně, vezme mě za ruku a přitiskne si mě na hrud'. Podívám se mu do očí. „Velmi dojemné,“ zašeptám.

„Velmi krásné,“ kontruje a začne nás velmi pomalu kolébat. A políbí mě.

A nezastaví se, dokud skladba neskončí. Přála bych si, aby neskončila nikdy.

Čekají nás dva vzrušující týdny. Dva týdny slunce, moře, požitkářství a nikoho jiného než nás dvou. Ani jeden z nás neměl dovolenou už téměř dva roky, čas a peníze jsme věnovali našemu výjimečnému dni. Nemůžu se dočkat, až budu lenořit. Válet se na pláži. Poslouchat Billyho, jak mi čte, zatímco já mu kreslím slova na hrudi. Nechat ho, aby mě napájel koktejly. Mít jeho rty neustále na té či oné části těla, protože vím, že mě v žádném okamžiku nepustí. Plavat v průzračném oceánu na jeho zádech. Sprchovat se spolu, spát spolu, jíst spolu. Všechno společně.

Když přijíždíme k letišti, povzdechnu si a opřu si hlavu o Billyho rameno, zatímco on si hraje s mým snubním prstenem. „Můžeš spát v letadle,“ řekne a políbí mě na temeno, než vystoupí z taxíku.

„Mám vzít vozík?“ zeptám se a nečekám, až mi otevře dveře. Vystoupím a hledám vozík v odbavovací zóně.

„Neboj se, kufry jsou na kolečkách.“

„Ale tvoje...“

„Je to v pořádku,“ dokončí a podívá se na mě varovným pohledem, jako vždycky, když se rozčiluju. Čeká, až taxikář otevře kufr, vezme za kliku a usměje se. „Ale znamená to, že tě nemůžu nést. Myslíš, že se dostaneš k odletové bráně?“

Protočím oči, když sleduji, jak se jeho tělo zapojuje a připravuje se vytáhnout můj obrovský kufr z auta. Samozřejmě se ozývají sarkastické poznámky na adresu mého nepřiměřeného balení, protože podle všeho nebudu potřebovat žádné oblečení.

Billy předstírá, že se namáhá, zatímco já si razím cestu k němu a hledám v tašce telefon.

Ale pak se jeho výraz náhle změní, v očích se mu objeví něco, co nepoznávám.

Jeho tělo se otřese.

Zastavím se na místě.

Kufr s žuchnutím dopadne na podlahu.

Chvíli mi trvá, než rozluštím výraz Billyho tváře, ale brzy si uvědomím, že je to výraz bolesti. Ne, ne bolest. Agónie. „Billy?“ řeknu a žaludek se mi sevře.

Zůstane stát jako přimražený v ohnuté poloze. „Jsem v pořádku,“ vydechne, i když jeho slova prořízne bolest. „Jen mi dej chvíli.“

Spěchám mu na pomoc, ale on se pohne dřív, než se k němu dostanu. Je to jen zlomek pohybu, sotva se tomu dá říkat pohyb. Ale stačí to. Celé jeho tělo jako by vyletělo do křeče a hlava se mu prudce zlomí dozadu. A vykřikne, zvuk je pronikavý a nasáklý bolestí. Krev mi tuhne v žilách. „Billy!“

„Kurva!“ Jak rychle se jeho tělo napne, tak rychle se zase uvolní a s bouchnutím dopadne na beton. Jeho výkřiky jsou stále hlasitější, neustálé a syrové, vzduch je prosycen zvukem jeho bolesti.

„Panebože.“ Padnu vedle něj na kolena a bojím se ho dotknout, protože mu ze zavřených očí vytékají slzy. „Billy, co se děje?“

„Moje záda,“ dusí se a převalí se na bok. Zvrací. Šokovaně vykřiknu a ustaranýma očima prohledávám každý centimetr jeho šklubajícího se těla, zatímco on pláče tak, jak by žádný muž plakat neměl.

„Zavolejte záchranku,“ křičím a hledám taxikáře. Najdu ho za sebou a šokovaně se na něj dívám. „Prosím, zavolejte záchranku.“ Vrátím se k Billymu, jehož tělo se zmítá, jak se vzpíná, což jen zhoršuje bolest, která ho rozřezává. „Sháním pomoc,“ řeknu mu a odhrnu mu vlasy ze zpocené hlavy. „Jen vydrž.“

Zavrtí hlavou a podívá se na mě. Ten pohled mě bude pronásledovat do konce mých dnů. *Strach*. Nikdy předtím jsem ho u něj neviděla. Nikdy neměl strach. Vždycky byl ten silný. Chránil mě před vším. Teď mě potřebuje a já nevím, co mám dělat. Moje bezmoc urychluje emoce a já se roztřesu nekontrolovatelnými vzlyky a sahám mu na tváře. Oči se mu začnou klížit. Jeho tvář je mapou bolestivých vrásek.

A pak upadne do bezvědomí.

Zůstane tak celé dva dny. Uvedli ho do umělého spánku v naději, že nedostatek pohybu, byť jen dýchání, jim dá čas zjistit, co mu je, aniž by musel cítit další bolest. Rentgenové snímky. Testy. Vyšetření magnetickou rezonancí. Byla to jedna věc za druhou, proces vylučování. Měla jsem neustále pocit, že je mi zle. Sžíravá bolest v břiše. Poslední vyšetření, které mu udělali, odhalilo útvar na Billyho páteři. Testy odhalily, že je to rakovina. Mohla jsem jen zírat na doktora Smithe, když mi vysvětloval polohu, velikost a další kroky. Nic mi nedocházelo. Slyšela jsem jen, že následuje *operace*. Odvezli ho pryč téměř okamžitě, takže jsem neměla ani zdaleka dost času na to, abych si uvědomila, co se děje. Snažila jsem se být pozitivní, ale naléhavost lékařů a jejich neustálé pohledy plné empatie mi to neusnadňovaly. Nedostalo se mi žádných uklidňujících slov. Nikdo mi nenabídl žádné známky naděje.

Na operačním sále byl pět hodin. Bylo to nejdelších a nejnáročnějších pět hodin v mém životě.

Billy netušil, co se s ním děje. Až se probudí, zjistí, že ho rozřezali, a pak se dozví proč. Bude několik týdnů mimo provoz. Možná měsíce. Ale aspoň by ta boule měla být pryč.

Když se vrátil z operačního sálu, měla jsem co dělat, abych se při pohledu na něj nezhroutila. Můj silný, nádherný manžel vypadal tak křehce a slabě. Odevšad mu vedly hadičky, v obou rukou měl zapíchané jehly, spodní část těla mu držely popruhy. Seděla jsem u jeho lůžka na jednotce intenzivní péče, vyklouzla jsem čas

od času na chvíli ven jen proto, abych naše přátele informovala o tom, co se děje, a těžce jsem se probírala slovy. Bojovala jsem s Lindinými našťvanými pohledy při každé návštěvě, jako by to nějak byla moje vina.

Několik dnů předtím jsme byli s Billym připraveni začít společný život. Byla jsem plná štěstí a vzrušení.

Teď jsem byla plná obav a strachu.

Několik hodin po operaci byl doktor Smith přesvědčen, že Billyho bolest zvládl pomocí morfia, ale dokud se neprobere, nic se nedá říct. Takže zadržuji dech a modlím se, když ho pomalu probouzejí ze spánku.

Úleva, kterou cítím, když Billy otevře oči, je hluboká, ale já se zadýchám a čekám, až se ozve ten pronikavý zvuk jeho bolesti. Nepřichází. Několikrát zamrká a snaží se zaregistrovat okolí. Posunu se na židli dopředu, vezmu ho za ruku a přiblížím se co nejbliž. Jeho výrazu se zmocní zmatek, když napne svůj stisk kolem mé ruky. „Jsi v nemocnici,“ řeknu mu a podívám se na doktora Smithe, jak zareaguje. Je zticha a dělá si poznámky. Vrátím pozornost Billymu a zjistím, že opakovaně polyká. Má žízeň. „Může dostat trochu vody?“ zeptám se a vezmu ze skříňky hrnek, než se mi dostane odpovědi.

„Trochu,“ potvrdí doktor, přejde k přístrojům a zkontroluje pár věcí. Nevím co. Neznámo je děsivé.

Nasměruji brčko k Billyho ústům a potlačuju slzy, když vidím, jak se snaží zvednout hlavu z polštáře. „Jen trochu,“ potvrdím mu, když lačně nasaje vodu. S vyčerpaným povzdechem se znovu uvelebí na polštáři.

„Co se děje?“ zeptá se mrzutě a místo na doktora se podívá na mě.

Ubíjí mě, že teď, když není v plné síle, mu mám vysvětlit, co se stalo od chvíle, kdy zkolaboval na letišti. Kde mám začít? Jak mu mám říct, že se jeho život stal otazníkem, protože čekáme, jak jeho tělo zareaguje teď, když mu odstranili rakovinový nádor? Položím vodu zpátky na stůl a vezmu obě jeho ruce do svých, polknu a snažím se najít slova.

„Jak se cítíte, Billy?“ zeptá se doktor, který nejspíš vidí, jak se trápím. Obejde postel z druhé strany a podívá se na něj. „Nějaké bolesti?“

Billy jen zavrtí hlavou a zavře oči. „Co je to se mnou?“

„Uděláme ti pohodlí, možná si dáš něco k jídlu a pak si promluvíme.“

Billy otevře oči. „Mám pohodlí. Rád bych to věděl hned.“ Jeho těžké oči padnou na mě. „Co se děje?“

Stisknu rty, jeho utrpení mě ubíjí. Chci být ta, kdo mu to řekne, ale ať hledám seblouběji, nemůžu najít vůli sdělit mu zprávu, o které vím, že ho zdrtí. Bude několik týdnů nehybný. Bude ležet a spoléhat se na to, že se o něj postarám, a já vím, že se mu to nebude líbit. Je to jeho práce, starat se o mě. Říká mi to každý den. Je to práce, kterou miluje, které si váží.

Doktor Smith si přitáhne židli k posteli a posadí se. „Našli jsme vám zhoubný nádor na páteři, Billy. Lo nám řekla, že v posledních měsících trpíte bolestmi zad.“

Zavírám oči a přeji si, abych prosadila svůj návrh, aby navštívil svého praktického lékaře. „Nic vážného,“ řekne Billy a jeho hlas je strašně ospalý. „Sem tam nějaký záškub, ale na můj život to nemělo žádný vliv.“

Ne, protože ten tvrdohlavý osel to odmítl. Nosil mě, jako by moje váha nic neznamenala, a pokáral mě pokaždé, když jsem protestovala. Nakonec jsem jeho vrávorání neviděla, protože ho přede mnou skrýval, protože věděl, že bych na něj s doktorem tlačila, a možná i proto, že bych mu zabránila v tom, co dělá tak rád: že mě nosí. Obrazně i doslova.

Doktor zamyšleně přikývne a nadechne se, než pokračuje. „Nádor je větší, než jsme předpokládali.“

Znehybním a zírám na doktora. „Ale vy jste ho odstranili, že?“ ptám se a nelíbí se mi stoický výraz ve tváři doktora Smithe. To není výraz člověka, který má dobré zprávy. Zprávy, které nás zbaví starostí. Zprávy o úspěšném odstranění rakovinné bulky.

Odkašle si a překříží jednu nohu přes druhou. „Když jsme vás operovali, abychom ten nádor odstranili, zjistili jsme, že je s vaší míchou prorostlý. Obávám se, že bylo příliš riskantní, abychom v tom pokračovali.“

„Cože?“ nadechnu se. Je to jediné slovo, na které se zmůžu. Nechci Billyho ruku pevněji sevřít, ale zdá se, že moje tělo není moje. Zašili ho se smrtící bulkou, která v něm stále zůstává?

Doktor Smith se dál věnuje Billymu. „Tento typ rakoviny se nazývá chordom. Je velmi vzácný a může nějakou dobu probíhat bez příznaků, než se na něj přijde. Je velmi nepravděpodobné, že kdybyste navštívil svého praktického lékaře kvůli bolestem zad, že by na to přišel.“

Billy mlčí a jen se dívá na doktora. Cítím se otupěle. Vzácná rakovina. Neslyšela jsem ani tak *rakovina* jako spíš slovo *vzácná*. Beru si to jediné slovo, *vzácná*, a vyvozují z něj jedinou věc. Můj

nový manžel má menší šanci na přežití než někdo s běžnou rakovinou. Rakovinou, která byla více prozkoumána. Rakovinou, která má pravděpodobně spoustu způsobů léčby. Vzácná pro mě znamená menší šanci na přežití. Omezené možnosti léčby. Bezúspěšné vyhlídky. *Smrtelná.*

„Jaká je prognóza?“ Hlas se mi třese a dlaně se mi potí. Nechtěla jsem se na to ptát. Nechtěla jsem se na to ptát! Kdybych mohla, popadla bych ta slova a nacpala si je zpátky do pusy. Ale nemůžu.

„Každý případ je jedinečný,“ říká doktor Smith. „Mám v této oblasti omezené zkušenosti, a protože v tuto chvíli nebylo možné odstranit ani část nádoru, přikláním se k tomu, aby Billy podstoupil radioterapii, abychom zjistili, zda se nám podaří nádor alespoň zmenšit. Odtud můžeme náš léčebný plán začít.“

Billy pustí mou ruku a já přesunu pohled z doktora na manželku. Má zavřené oči. Skrývá se před naší drsnou, mučivou realitou. „Vy se ani *nepokusíte* ten nádor odstranit?“ ptám se a snažím se udržet emoce na uzdě. Nemůžu se rozpadnout. Ne před Billym.

„Ne, paní Harperová. Nejsm si jistý, že tím něco získáme, ale naopak můžeme hodně ztratit.“

„Co například?“

„Sakrální nervy, což bude mít pravděpodobně za následek motorickou, senzickou, svěračovou nebo sexuální dysfunkci. Rozsah dysfunkce závisí na tom, které sakrální nervy musí být obětovány. Obecně platí, že čím výše nádor v křížové kosti sahá, tím více sakrálních nervů musí být odstraněno a tím větší dysfunkce se projeví. Nemluvě o riziku ochrnutí.“

Jen šokovaně zírám, nápor hnusných informací je příliš velký na to, abych ho vyslechla. Nedokážu to snést. *Proč mi to neřekl, než se Billy probudil?* Ale bože, chtěla bych, aby to udělal?

„Podle toho, co jsem viděl na operačním sále,“ říká doktor Smith s až příliš velkou lítostí v hlase, „jsou tyto dysfunkce zaručeny, pokud budu operovat. Nejsem si jistý, že bych mohl odstranit i část nádoru, aniž by došlo k poškození míchy nebo nervů. To není riziko, které bych vědomě podstoupil.“

Oči mi padnou na prostěradlo Billyho postele. Ticho je nesnesitelné. Tíživé ticho, protkané smutkem a bolestí. Buď tedy může s tím nádorem žít, dokud ho nezabije, nebo může do konce života ztratit některé své funkce. Zním svého manžela. Víím, že ta druhá možnost pro něj nepřipadá v úvahu.

Podívám se na Billyho a vidím, že má stále zavřené oči, ruce má teď bezpečně z mého dosahu, sepnuté v klíně. Vypíná se. Ne. Nemůže.

„Ve Státech je jeden doktor,“ pokračuje doktor Smith. „Je to specialista na chordomy. Možná vám pomůže.“

„Státy?“

„Je to soukromý lékař. Mohu mu předat Billyho záznamy, aby je posoudil.“

„Zmínil jste se i o radioterapii,“ řeknu a čelist i hrdlo mám sevřené silou, kterou mě stojí udržet hlas v klidu a rty, aby se mi nekroutily. „Kdy?“

Doktor Smith vstane a vrátí židli na své místo. „Sestavuji léčebný plán.“ Smutně se usměje a přelétne pohledem Billyho. „Je mi líto, že to nejsou lepší zprávy.“ Otočí se a odejde, a jestli předtím bylo ticho nesnesitelné, teď je křičící, strašlivě nesnesitelné.

Natáhnu se po Billyho ruce a chytím ji dřív, než se pokusí od-
táhnout. „Tohle zvládneme,“ řeknu mu se stoprocentní jistotou.
Je mladý. Je silný. Radioterapie nádor zmenší a pak ho lékař může
odstranit. „Oslovíme specialistu v Americe. Všechno bude v po-
řádku, jen počkej a uvidíš.“ Jeho nedostatečná reakce mě bolí víc,
než si dokáže představit. Jen leží, oči zavřené, mlčí. Potřebuju,
aby mi taky řekl, že to bude v pořádku. „Billy,“ žadoním a ztrácím
kontrolu nad svými emocemi. „Řekni mi, že to bude v pořádku.“
Propuknu v pláč, tělo se mi hystericky třese, jak mě přemáhá pa-
nika nejkrutějšího druhu. Musí věřit, že všechno bude v pořádku.
Musí! „Prosím,“ vzlyknu.

Pomalou otevře oči a unaveně se podívá na můj hrozný stav.
Polkne a otevře mi náruč. „Pojď sem,“ řekne tiše a pomůže mi
opatrně si k němu přilehnout. Slabě mě obejmě a políbí mě na
zátylek, zatímco se mi dál valí z očí slzy. „Samozřejmě že to bude
v pořádku.“

Ale poprvé, co Billyho znám, mu nevěřím.

